

ת"פ 14127/08/20 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד ירדן גורג'יה מועלם, אהרון רון מועלם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14127-08-20 מדינת ישראל נ' מועלם ואח'

בפני	כבוד השופטת זהר דיבון סגל
בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה	יחידת תביעות שלוחת רחובות
	ע"י ב"כ עוה"ד מעין דואק והמתמחה מור יעבץ
	נגד
הנאשמים	1. ירדן גורג'יה מועלם
	2. אהרון רון מועלם
	ע"י ב"כ עוה"ד שמעון אמיר

גזר דין - הנאשמת 1

1. הנאשמת הורשעה בהתאם להסדר טיעון דיוני בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
 2. כחלק מהסדר הטיעון הדיוני התבקש שירות המבחן לבחון את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כמו גם את נסיבות ביצוע העבירה ולהעביר את המלצותיו לבית המשפט. כמו כן לבקשת ההגנה התבקש שירות המבחן להתייחס לשאלת ביטול ההרשעה.
 3. בפני בית המשפט מונח תסקיר מבחן המגולל את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשמת, התייחסותה לעבירה בה הורשעה, הערכת גורמי הסיכון להישנות עבירות לצד הסיכוי לשיקום. בסופו של תסקיר המלצה להימנע מהרשעה והשתת עונש חינוכי.
 4. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיושט על הנאשמת וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.
- עובדות כתב האישום המתוקן ובתמצית
5. בתאריך 04.01.19 בשעה 13:40 לערך, נהג המתלונן באוטובוס השייך לחברת "קווים", בעת שהגיע לתחנה האחרונה, ועצר את האוטובוס כדי לאפשר לנוסעים לרדת, הגיחה הנאשמת לתוך התחנה עם רכבה ונעצרה

במקום המיועד לעצירת אוטובוסים בלבד, ובאופן שהיה בו להפריע למתלונן להוריד נוסעים ולהמשיך בנסיעתו.

6. בעקבות זאת, ירד המתלונן מהאוטובוס, פנה לנאשמת וביקש ממנה להזיז את רכבה, היא סירבה ואף קיללה את המתלונן ואמרה "מי אתה חושב שאתה בכלל". באותן הנסיבות החל המתלונן מצלם את הנאשמת. בתגובה יצאה המתלוננת מרכבה והחלה להכות את המתלונן באמצעות טלפון נייד וכן הכתה אותו בבעיטות ובאגרופים. המתלונן תפס את המתלוננת בידיו בניסיון להגן על עצמו וביקש ממנה שתעזוב אותו אך המתלוננת המשיכה להחזיק בו גם לאחר שנפלה על הרצפה. בהמשך ומשלא הצליח המתלונן להשתחרר מהנאשמת הוא התיישב עליה כדי לנסות להשתחרר מאחיזתה, אך ללא הצלחה. כן משך המתלונן בטעות בשיער ראשה של הנאשמת וזו נשכה את ידו.

7. תוך כדי המתואר לעיל, צעקה הנאשמת לבני משפחתה הגרים סמוך לתחנה, כדי שיסיעו לה, הנאשם שהוא אחיה ואדם נוסף הגיעו למקום ואז הנאשם בעט במתלונן ברגלו. כתוצאה מהמתואר נגרמו למתלונן שריטות ואדמומיות בידיו, וכאבים בפניו ונגרמו חבלות גם לנאשמת.

תסקיר מבחן מיום 15.11.22 (להלן: התסקיר)

8. כפי העולה מהתסקיר, הנאשמת בת 27, אם לשלושה ילדים, ועובדת כפקחית חניה בעיריית רחובות החל מספטמבר 2018. הנאשמת מסרה כי משום שנלחצה מהדפיקות החזקות על רכבה ומהאפשרות שהצילומים ישפיעו על עבודתה בעירייה, הוציאה את הטלפון שלה כדי לצלם את נהג האוטובוס. נהג האוטובוס העיף לה את היד ולכן היא התפרצה עליו באלימות ונוצרה קטטה ביניהם.

9. הנאשמת חוותה טראומה בגיל צעיר ובהיותה בת 16 חבר ילדות נרצח לנגד עיניה. לאחר הרצח היא הייתה חסרת שקט, התמודדה עם התקפי חרדה והתפרצויות זעם ואובחנה כמתמודדת עם פוסט טראומה. כמו כן, התנסתה בטיפול פסיכולוגי אך לא הרגישה שאלו מסייעים לה ולכן הפסיקה הטיפול. שירות המבחן התרשם כי טראומה זו הותירה חותם רב על נפשה ואישיותה, והתנהלותה הרגזנית לאורך השנים כתוצאה מהטראומה באה לביטוי גם בעבירה המיוחסת לה. ההערכה היא שהתנהגותה נבעה מתוך מצוקה, בהלה וחוסר בגרות שאינם מאפיינים אותה כיום.

10. הנאשמת מכירה בבעייתיות בהתנהגותה האלימה ומביעה צער על כך. שירות המבחן התרשם כי לקחה אחריות מלאה על מעשיה והפיקה לקחים.

11. שירות המבחן לקח בחשבון את אופי וחומרת האישומים, ולצד זאת את העובדה שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, יציבה בעבודתה ובגידול ילדיה, וכי מאז ביצוע העבירה חלף זמן רב ולא נפתחו תיקים פליליים נוספים. לפיכך הסיק שירות המבחן כי התנהגות אלימה אינה מאפיינת את הנאשמת והסיכון להתנהגות אלימה כיום הינו נמוך. בנוסף, שירות המבחן התרשם שלא מדובר בעוברת חוק סדרתית ולכן אין לטפלה בתחום העבריינות, אלא יש לטפלה בתחום הפוסט טראומה. לפיכך המליץ שירות המבחן על ענישה חינוכית שיקומית, ובשל ההשפעה של הרשעה בתיק זה על

המשך העסקתה, המליץ להימנע מהרשעתה בדין.

12. המתלון העיד בבית המשפט וסיפר על כך שבמהלך עבודתו נפל קורבן למעשי אלימות על רקע סכסוך בדרך. ועל הכאבים שהיו מנת חלקו, על הפינוי לבית החולים באמצעות אמבולנס, וכן סיפר על סדרת הבדיקות הכואבות שנאלץ לעבור בבית החולים קפלן. כן סיפר כי מאז המקרה סובל מכאבים ומתמודד עם פחדים וחרדות.

טיעוני הצדדים לעונש

13. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, בהם הגנה על שלמות גופו של המתלון, תחושת הביטחון האישי והפגיעה באוטונומיית הפרט. המאשימה סקרה את נסיבות ביצוע העבירה, הנאשמת פקחית עירייה במקצועה, עצרה את רכבה במקום אסור, קיללה ותקפה את המתלון, נהג אוטובוס ורק משום שהעיר לה כי חוסמת את התחנה המיועדת לעצירת אוטובוסים ומפריעה לתנועה. ובהמשך קראה הנאשמת לבן משפחתה וגם הוא נקט כלפי המתלון באלימות. המאשימה הוסיפה והפנתה לנזקים שנגרמו למתלון כעולה מהתיעוד הרפואי והדברים שמסר לבית המשפט (טעמ/1). בהינתן אלו ומשום הצורך למגר את תופעת האלימות בכבישים ולצורך הרתעת היחיד והרבים, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה בין 6-18 חודשי מאסר בפועל ורכיבים נוספים. עמדתה זו תמכה בפסיקה.

14. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם זקפה המאשימה לטובת הנאשמת את גילה, היותה אם לילדים, נסיבותיה האישיות, העדר הרשעות קודמות, ההודיה ולקיחת האחריות. לצד זאת, הפנתה לכל שלקיחת האחריות חלקית, והנאשמת משליכה האחריות על המתלון. והנאשמת גם אינה מביעה אמפתיה כלפיו ומכירה בנזק שגרמו לו מעשיה. לטעם המאשימה, המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, אינה הולמת את חומרת העבירה ותוצאותיה ואינה עומדת במבחנים שנקבעו בהלכה הפסוקה, הנאשמת לא השתלבה בהליך טיפולי והפגיעה בעתידה המקצועי אינה וודאית. לראייה הנאשמת הורשעה עוד בחודש מרץ ולא ננקטו נגדה הליכים משמעותיים.

15. מטעמים אלו, כך לדעת המאשימה, העונש הראוי לנאשמת הוא 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

16. בא כוח הנאשמת בטיעוניה עמד על הנסיבות הרבות המצדיקות לטעמו את ביטולה של הרשעה. בתוך כך הפנה לכך שהנאשמת סובלת מפוסט טראומה באופן שהשפיע על תגובותיה האלימות בשעה שנקלעה לסיטואציה מפחידה ומבהילה במהלכה נקט כלפיה המתלון אף הוא באלימות. הוטעם כי חלקו של המתלון פעיל ומרכזי, זאת מכיוון שהנאשמת נחבלה לא פחות מהמתלון אם לא יותר כעולה מתמונות החבלה והתיעוד הרפואי (עטמ/1). עוד נטען כי החבלות שנגרמו למתלון אינן ברף חומרה גבוה וישנו פער בין עדותו בבית המשפט בעניין זה ובין המסמכים הרפואיים. ההגנה סבורה כי הימנעות המאשימה מהגשת כתב אישום נגד המתלון מהווה אכיפה בררנית ומצדיקה הקלה ניכרת בעונש.

17. באשר לנסיבות שאינן קשורות הפנה בא כוח הנאשמת שזו לקחה אחריות על מעשיה, חסכה זמן שיפוטי. הודגשו נסיבותיה האישיות לרבות היותה אם יחידנית לשלושה ילדים, חרף הטרואמה הקשה עמה התמודדה בצעירותה היא מקיימת אורח חיים נורמטיבי, סיימה בגרויות, התגייסה לצבא והיא שומרת על יציבות בתחום התעסוקה ולשביעות רצון מעסיקה (עטנ/2-עטנ/3). עוד נטען כי כתב האישום הוגש בשיהוי רב, חלף זמן ניכר מיום ביצוע העבירה ולא נפתחו נגדה תיקים נוספים, ללמד כי המקרה חריג ואינו מאפיין אותה, עד כדי ששירות המבחן העריך שירות המבחן את רמת הסיכון להישנות עבירות כנמוכה ואף סבר כי אין צורך בהתערבות טיפולית. לסיום, נטען כי הנאשמת היא מפרנסת יחידה, אביה סובל מבעיות בריאותיות (טענ/4), הרשעתה בדין תביא לפיטוריה כעולה ממכתב מנהל אגף החנייה מר דורון עגאייב (להלן: מנהל אגף החנייה).

18. מטעמים אלו, סבר בא כוח הנאשמת כי עניינה של זו נופל לגדר החריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה וביקש כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה. גם בא כוח הנאשם הפנה לפסיקה התומכת בעתירתו.

19. בדברה האחרון אמרה הנאשמת את הדברים הבאים: "בניגוד למה ששמעתי מהתובעת נאמר שלא לקחתי אחריות אבל זה לא נכון, כי כן לקחתי אחריות. אני עמדתי פה לפני כמה זמן והודיתי, זה לא אירוע שעשיתי דברים כאלה אי פעם. זה לא אני. אני לא יודעת להגיד איך הגעתי לזה, נכנסתי ללחץ. והדפיקה על מכסה המנוע ואני לא יודעת אם זה רשום זה משהו שבוודאות אמרתי והעובדה שהוא צילם אותי בתוך הרכב, אני מאוד אוהבת את העבודה שלי, ויש אנשים שמתנקמים בנו, ולא רציתי שיצלם אותי. אנשים מצלמים אותי כל יום, זה משהו לא חדש, אני לא מתרגשת מזה, באותו רגע כשזה היה עם הרכב, פחדתי שאם תתפרסם תמונה שלי עם הרכב, ואנשים מתנקמים על דוחות של 100 ₪ 250 ₪ והמצב הגיע לאיך שהגיע מהלחץ. אמרתי לו בבקשה אל תצלם אותי חכה שאצא, והוא המשיך לצלם אותי, יצאתי מהרכב ומה שעשיתי הוזזתי לו את היד שלא יצלם לי את הרכב. נכנסתי ללחץ מהמכה על הרכב, זה משהו אישי שלי שעשה לי לחץ. כשאני הוזזתי לו את היד הוא העיף אותי וקיבלתי ממנו מכה, ואחר זה התפרעתי עליו וקפצתי עליו הרגשתי לחץ. יש כתב אישום וחקירה שלי באותו יום ובאותה שעה. לא קראתי ולא שמעתי את זה 4 שנים. אני יודעת מה אמרתי ומה קרה לי. הוא שכב מעלי ולא יכולתי לקום והדבר היחיד שיכולתי לעשות זה לצעוק, ואף אחד לא עזר לי, הייתי המון דקות על הרצפה כשהוא יושב עלי. גם אמרתי לקצינת המבחן שאני לוקחת אחריות, והיא שאלה אם אני רוצה לטפל בעצמי ואמרתי שאין לי בעיה. אני לא יכולה לשלם ואמרתי שאין לי כסף, אני עוזבת את הילדים שלי לבד, ועובדת, ואין לי אפילו כסף להוציא, וזה לא להתבכין ובאמת אין לי מאיפה (בוכה). אבא שלי עכשיו לא רואה ובקושי עושה דברים, אני מבקשת להתחשב כי זה לא משהו שעשיתי אותו בכוונה רעה".

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

20. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

21. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון, כן נפגעה האוטונומיה של הפרט להתהלך ולנוע בחופשיות בכל מקום שייבחר מבלי שיותקף או ייפגע. בית המשפט העליון חזר ועמד על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות המבצעות במרחב הציבורי, כמו גם על הצורך להחמיר בענישה כדי לעקר ולשרש תופעה פסולה זו מקרבנו. ראו מיני רבים, רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020):

"תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה". אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור".

22. מקרי אלימות רבים מתרחשים בנתיבי התחבורה ולצערנו, המקרה הנוכחי אינו תופעה חריגה. הכבישים רוויים באלימות, נהיגה פרועה במסלולי הכביש, אלימות מילולית קללות, תנועות מגונות והתנהגות מאיימת, אלימות פיזית, מכות, בעיטות וסטירות, ניקוב גלגלים, שבירת מראות וניפוץ שמשות. בכל יום אנו עדים לעוד מקרה אלימות, עימותים בין נהגים ולעיתים כלפי הולכי רגל. ואירוע רודף אירוע והמגמה מחריפה. לא יהיה זה מופרז לומר כי גל האלימות הגורם לנזק לרכוש ולגוף, ומעמיד את כלל המשתמשים בדרך בסיכון, מגיע לאחרונה לשיא שטרם נודע. התופעה מדאיגה מטרידה ופוגעת בתחושת הביטחון האישי במרחב הציבורי. ועל כן, אין בית המשפט יכול לצאת ידי חובתו מבלי שהמסר שייצא מלפניו יהיה ברור וחד משמעי. אין החברה המתוקנת מוכנה ויכולה לסבול התנהגות בוטה ובריונית שכזו והיא תילחם בה בכל דרך ואמצעי על מנת לעקרה מן השורש (ראו מיני רבים רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2018)).

23. טרם נדון בפרטי המקרה הקונקרטי תובא להלן פסיקה שיש בה ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלימות על רקע שימוש בכביש וזאת ככלי עזר בקביעת מתחם העונש ההולם. בפסקי דין אלו אפשר להבחין במדיניות ענישה בלתי מתפשרת, כאשר לרוב נקבע הגבול התחתון של מתחם העונש ההולם במספר חודשי עבודות שירות בעוד הגבול העליון של המתחם סופו במאסר בפועל וענישה נלווית. כמו כן, חלק מפסקי הדין שיובאו להלן עולים בחומרתם על המקרה כאן וחלקם נופלים ממנו, הדבר כמובן נלקח בחשבון.

24. רע"פ 8388/19 שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.2019) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, בנהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף ותקיפה הגורמת חבלה ממשית. על רקע ויכוח בכביש הנוגע למתן זכות קדימה, הנאשם גידף את המתלונן נמרצות, ניגש אל רכבו, פתח את דלת הרכב ומשך אותו החוצה. לאחר מכן, הכה הנאשם את המתלונן בראשו במכות אגרופ, דחף אותו והפילו, ובעט בו בעודו מנסה להתרומם מהרצפה. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלונן חבלות של ממש והוא נזקק לקבלת טיפול רפואי, וכן נגרם נזק למשקפיו ולמכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו. נקבע מתחם ענישה בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם הושת עונש מאסר בן-10 חודשי מאסר בפועל הכוללים הפעלת מאסר מותנה לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות הערעור.

25. רע"פ 8822/16 עזרי נ' מדינת ישראל (17.11.2016) - הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלונן, התקשר לנאשם וביקש ממנו להיזז את רכבו שנמצא בחניה ברחוב סדן בעיר חולון. הנאשם הגיע למקום ומשהבחין כי נרשם לו דו"ח חניה, אחז בפניו של המתלונן והיכה בהם באמצעות אגרופו וגרם לשבר ונפיחות בלסת התחתונה וכתוצאה מכך אושפז המתלונן במשך 5 ימים בבית החולים. נקבע מתחם ענישה בין 7 עד 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועבירות נלוות. בית המשפט השלום סטה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודת שירות ורכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות לבית המשפט העליון.

26. ע"פ (תל-אביב) 837-03-20 אלסייד נ' מדינת ישראל (1.7.2020) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובשתי עבירות של היזק לרכוש במזיד. רכבו של הנאשם חסם את רכבו של המתלונן וכאשר התבקש להיזז את הרכב, סירב, המשיך במעשיו. כאשר הודע לו כי בכוונת המתלונן להזעיק את המשטרה, תקף הנאשם את אחד המתלוננים בכך שלפת בחוזקה בצווארו, חנק אותו, שרט את צווארו והחל להכותו באגרופים בפניו. כאשר חברו סייע בהדיפתו של הנאשם, העיף מידי את הטלפון הנייד וזה נשבר. מיד וסמוך, הניף הנאשם מוט ברזל לעבר המתלונן בעוד חברו מנסה לבלום אותו וכתוצאה מכך נפגע בידו השמאלית. לאחר מכן, גרם הנאשם שרט באמצעות המוט את רכבו של המתלונן וגרם לנזק. בהמשך המתלונן החל בבריחה והמערער רדף אחריו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בדמות רגישות בצוואר, אדמומיות בצוואר והמטומה בקוטר 6 ס"מ בבטן בצידה השמאלי ולחברו נגרמה חבלה של ממש בדמות סימן אדום בזרועו השמאלית. נקבע מתחם ענישה בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט גזר על הנאשם, 9 חודשים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

27. עפ"ג (ירושלים) 52348-02-20 סופיר נ' מדינת ישראל (8.9.2020) - הנאשם בעל עבר פלילי שהתיישן הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם תקף את המתלונן יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה. באותן נסיבות, נסע המתלונן בקו 25 של אגד, בעוד שהנאשם יחד עם האחר נסעו ברכבו של הנאשם. הנאשם עצר את רכבו באמצע הדרך. המתלונן ירד מהאוטובוס כדי לבדוק מדוע עצר הנאשם את רכבו, ודפק על חלון הרכב בחוזקה. בתגובה, יצאו הנאשם והאחר מרכבם, היכו את המתלונן ודחפו אותו. המתלונן נדחף לאחור ופגע בגדר שהייתה במקום. כתוצאה מכך, נגרמה למתלונן נפיחות בברכו. נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר. בית המשפט השלום לא מצא מקום לסטייה ממתחם הענישה וגזר על הנאשם, נשוי ואב ל-2 ילדים קטנים, שהודה במיוחס לו אף כי הודאתו הייתה אמביוולנטית, שחשך בזמן שיפוטי ובהעדת העדים, תוך התחשבות בחלופי הזמן והעדר פתיחת תיקים נוספים כנגדו, 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

28. ע"פ (חיפה) 43480-11-19 קורנט נ' מדינת ישראל (6.1.2020) - הנאשם נעדר עבר פלילי הורשע לאחר שמיעת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. על רקע סכסוך חנייה תקף הנאשם את המתלונן בכך שדחף אותו אל תוך מכוניתו. עקב כך, נפל המתלונן על גבו אל תוך הרכב, תוך שהוא נחבל בגבו ממעצור היד ברכבו, כן נחבל המתלונן בזרוע ידו הימנית מההגה ברכבו. נקבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים על הנאשם הושת עונש מאסר מותנה, צו מבחן, קנס ופיצוי. הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין נדחה.

29. ת"פ (תל-אביב) 56675-11-18 מדינת ישראל נ' ברו (3.5.2021) - הנאשם בעל הרשעה קודמת, הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלונן שרכב על אופניו הבחין ברכב הנוסע לאחור והחל צועק לעברו. בהמשך, יצא הנאשם מחנות למשקאות אליו הצטרפו שניים אחרים, רצו אל עבר המתלונן ושאלו מדוע הוא צועק. המתלונן השיב את שאירע, אז, תקף אותו הנאשם ביחד עם אחר שרץ לעברו, בעט באופניו ודחפו לכיוון פלג גופו העליון, כך שהמתלונן נפל על הארץ ונחבל. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות המטומה תת עורית, מבחנה גרמי וקו שבר בעצם הזיגומה בפניו ושריטות בצד ימין והגבלה בתנועות שורש כף יד ימין. נקבע מתחם ענישה בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית וגזר על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות הכוללים הפעלת מאסר מותנה לצד רכיבי ענישה נוספים.

30. ת"פ (תל-אביב) 47160-01-16 מדינת ישראל נ' קונסטנטינוב (7.9.2020) - הנאשם בעל עבר פלילי, הורשע לאחר שמיעת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, פריצה לרכב וחבלה במזיד ברכב. על רקע החשד כי המתלוננים פגעו ברכבו, הנאשם פרץ לרכבם של המתלוננים, פתח את דלת הרכב, ובהמשך בעת שהגיעו המתלוננים אל הרכב, הטיח בהם הנאשם כי שרטו את רכבו ודרש מהם שישלמו לו 500 ₪ בגין כך. המתלוננים עמדו על כך שלא שרטו את רכב הנאשם וכי לא ישלמו לו. בתגובה, שרט הנאשם את מכסה מנוע רכבם של המתלוננים באמצעות מפתח והמתלוננים גידפו אותו על כך. בשלב זה הוציא הנאשם מוט ברזל מרכבו, רץ לעבר המתלוננים תוך הנפת המוט ותקף אחד מהם בכך שהלם בידו באמצעות המוט וגרם לו להמטומה בזרועו. נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. בית המשפט גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

31. ת"פ (רחובות) 25305-07-18 מדינת ישראל נ' נויברג (15.4.2019) - הנאשם הורשע לפי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם תקף את המתלונן על רקע ויכוח אודות תדלוק הרכב, בכך שנגח במצחו של המתלונן. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נחבל המתלונן במצחו, ונגרמה לו נפיחות, שפשוף ודימום במצח. נקבע מתחם ענישה בין מאסר מותנה ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט גזר על הנאשם, 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

32. ת"פ (תל-אביב) 31122-10-17 מדינת ישראל נ' שוקרון (26.3.2019) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלונן צפר לנאשם שחנה בכביש ועקף אותו. הנאשם יצא מרכבו, ניגש לרכבו של הנפגע, הכה באגרופו בפניו והצמיד את חגורת הבטיחות לגופו. הנפגע יצא מרכבו והנאשם דחף אותו והפיל אותו. במעשיו אלו גרם הנאשם לנפגע אדמומיות באגן ימין ובפנים, והנפגע פונה לבית החולים לבדיקות. נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר וענישה נלווית ובית המשפט גזר על הנאשם 3 חודשי עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

33. ת"פ (תל-אביב) 2676-03-16 מדינת ישראל נ' עוז (2.1.2019) - הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, במהלך שמיעת הראיות, בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלונן התקשר למשטרה לאחר שהנאשם החנה את רכבו בחניית נכה. הנאשם והמתלונן החליפו ביניהם קללות וגידופים ובנוכחות שוטרים, תקף הנאשם את המתלונן בכך שנגח בראשו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן דבר באפו, נפיחות באף, שטף דם ושפשוף קטן. נקבע מתחם ענישה

בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שרות ועד שנת מאסר לצד ענישה נלווית ובית המשפט גזר על הנאשם 3 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים.

34. ועתה לבחינת העבירה בנסיבותיה. עסקין באירוע אלימות חמור על רקע סכסוך פעוט על רקע שימוש בדרך. הנאשמת במועד ביצוע העבירה בת 24 שימשה כפקחית בעיריית רחובות. העבירה אמנם לא בוצעה במסגרת התפקיד אלא לאחר שעות העבודה ובזמן שנהגה ברכבה הפרטי, אך הנאשמת לבשה באותה העת את מדי העירייה. חרף העובדה כי הנאשמת, מתוקף תפקידה, מודעת היטב לחוקי התנועה, היא מצאה לעצור את רכבה במקום אסור, תחנת אוטובוס המיועדת להורדה והעלאת נוסעים ובאופן שחסם והפריע לתנועה.

35. המתלונן במקצועו נהג אוטובוס, גילו כמעט כפול מגילה של הנאשמת, ירד מהאוטובוס, העיר לה על אופן החנייה וביקש כי תזיז את רכבה. במקום לנגד דרך ארץ, להתנצל על המעשה האסור ולהזיז את הרכב, הנאשמת בחרה להפגין זלזול, קיללה והשפילה אותו. לא זו בלבד, בשעה שנהג האוטובוס החל בצילום המעשה, יצאה הנאשמת מהרכב, ללא הקדמת מילים, כילתה את זעמה על המתלונן באגרופים ובבעיטות וכן הכתה אותו באמצעות הטלפון הנייד.

36. ההגנה מצאה דופי בהתנהגותו של המתלונן, אשר נקט באלימות נגד הנאשמת. דעתי שונה. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, מעשיו של המתלונן הם חלק מניסיונו להתגונן מפני התקפה חסרת רסן של הנאשמת. רק לאחר שזו הכתה אותו באגרופים וגם בבעיטות הוא נאלץ לתפוס את ידיה וביקש שתחדל ממעשיה האלימים. ואולם, הנאשמת לא שעתה לבקשתו ולא הרפתה אחיזתה בו. ורק מכיוון שלא הצליח המתלונן להשתחרר מאחיזתה, כאשר נפלה על הרצפה הוא התיישב עליה ובטעות ומבלי להתכוון משך בשיער ראשה. והחמירה הנאשמת לעשות כאשר נשכה אותו בידו והחלה צועקת לעזרה. ובהמשך גם אחיה הצטרף להמולה והוא גם מצא לבעוט במתלונן. לא אזקוף לחובתו של המתלונן מאום. זכותו של המתלונן להגן על גופו וחיוו מפני זו שבאה לתוקפו ורק משום שהעיר לה כי חונה במקום אסור.

37. עקב מעשיה של הנאשמת נגרמו למתלונן חבלות בדמות שריטות ואדמומיות בפניו, הוא פונה לבית החולים באמבולנס, עבר סדרת בדיקות לאחריהן שוחרר לביתו ונזקק לשלושה ימי מחלה. לדבריו סובל מכאבים עד היום ונאלץ להפחית את שעות העבודה (טעת/1). החבלות אמנם אינן נמצאות על הצד החמור אך אין להקל בהן ראש והנזק שעלול היה להיגרם חמור בהרבה. מעבר לחבלות שנראות לעין, נפגעו תחושות המוגנות והביטחון של המתלונן, פגיעה קשה, כפי העולה מעדותו לפניי.

38. לא נעלמו מעיני החבלות שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהאירוע כפי שמשתקף מתמונות החבלה והתיעוד הרפואי, אך המשקל שניתן לכך מוגבל שכן, כאמור הנאשמת היא אשר יזמה את האירוע האלים והייתה לה שליטה מלאה על האופן בו התפתח, והיא יכלה להפסיק את מעשיה הפסולים בכל רגע נתון, אך היא בחרה בדרך אלימה ומכוערת. אין לה אלא להלין על עצמה, שיצאה בסופו של האירוע גם היא חבולה וכאובה.

39. הנאשמת הסבירה את ביצוע העבירה הן בפני שירות המבחן והן בפני בית המשפט בהיותה מתמודדת עם פוסט טראומה לאחר שהייתה עדה לרצח של אדם הקרוב לליבה לפני מספר שנים. אינני מקלה כהוא זה בקשיים ובהתמודדות של הנאשמת עם המקרה המצער והטראומטי. ואולם, אין קשר בין המקרה הטראומטי לבין העובדה כי היא מצאה לעצור את רכבה במקום אסור ובאופן שהיה בו לעכב לא רק את נהג האוטובוס אלא גם את הנוסעים בו. והנאשמת גם לא סיפקה הסבר ממשי מדוע בחרה להעז פנים, לקלל ולגדף ומדוע לא הזיזה את הרכב מיד כאשר התבקשה. תחת זאת מצאה לנכון לצאת מהרכב ולהכות נמרצות באדם המבוגר ממנה שנים רבות, ויכול להיות כבן גילו של אביה, וזאת על רקע עניין פעוט. זאת ועוד, ההסברים שמסרה הנאשמת לגבי "דפיקה על פח הרכב" והתנהגותו של המתלונן, גם לבית המשפט וגם לשירות המבחן חורגים ובהרבה מעובדות כתב האישום המתוקן ולא אוכל לייחס לו משקל.

40. אזכיר, התשתית העובדתית והראייתית המפורטת בכתב האישום מהווה בסיס לגזר הדין וכידוע בשלב גזירת הדין אין לפני בית המשפט אלא את העובדות הפרושות בכתב האישום. העובדות הפרושות בכתב האישום מחייבות גם את הנאשמת. הודאת הנאשמת בכתב האישום המתוקן מבטאת הסכמה לתכניו ואף הצהרה כי לא נשמטה עובדה או נסיבה שיש ביכולתה לסייע לה. הניסיון של הנאשמת להטיל את האחריות על נפגע העבירה לנזקים שהסבו מעשיה, אינו במקומו, ולכך עוד אדרש בהמשך.

41. ככלל שימוש באלימות לפתרון סכסוך דרכים הוא מעשה חמור. וכאשר הנאשמת עובדת ציבור המשמשת בתפקיד שעיקרו אכיפת החוק הוא חמור פי כמה מונים. תפקיד פקח חנייה בעירייה האמון על אכיפת החוק מטיל זכויות וחובות כאחד. חובתו הראשונה והבסיסית של עובד הציבור היא לנהוג בטוהר מידות ובניקיון כפיים במסגרת שירותו הציבורי כמו גם במסגרת חייו הפרטים, לבטח כאשר הוא עודנו לבוש מדים המזוהים עם העבודה הציבורית. בלא עמידה בחובה זו החלה על עובד הציבור מתערער היסוד המוסרי עליו בנוי השירות הציבורי ועמו נפגע אמון הציבור. עובדי עירייה ככלל צריכים לשמש דוגמא ומופת גם לאחר שעות העבודה ובפרט כאשר קיימת זיקה ברורה למהות התפקיד, כבענייננו.

42. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם הענישה בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

קביעת עונשה של הנאשמת

43. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר המבחן ובמסמכים שהוגשו ובפסיקה הרבה שהגישו הצדדים, לא שוכנעתי כי עניינה של הנאשמת נופל בגדרם של אותם חריגים שבחריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין וגם אין באלו להצדיק סטייה ממתחם הענישה שנקבע. אנמק.

44. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדין, למעט מקרים חריגים שבחריגים בהם נמצא יחס שאינו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה. הרציונל העומד מאחורי כלל זה הוא הצורך להעביר מסר של

הרתעת היחיד והרבים, לשקף את הפסול שבמעשה העבירה בעיני החברה ולאפשר הטלת ענישה ראויה. עם זאת ברי כי הענישה לעולם אינדיבידואלית ועל בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה לגופו כמו גם את נסיבותיו האישיות של כל נאשם הנקרא לתת את הדין בפניו.

45. ההלכה בשאלת ההימנעות מהרשעה נקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: עניין כתב), כאשר החלטה לסיים את ההליך ללא הרשעה מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון - סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, השני - ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. על הנאשם הנטל להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ועליו לבסס פגיעה זו בראיות (רע"פ 5018/18 בזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18, סעיף 9); רע"פ 1535/20 דוקורק נ' מדינת ישראל פס' 7 (15.03.2020)).

46. ההלכה הפסוקה הוסיפה וקבעה כי בין התבחינים השונים מתקיימת "מקבילית כוחות" במובן זה שכל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש המבקש להימנע מהרשעה להוכיח פגיעה קונקרטיה ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. וגם ההפך הוא הנכון. ככל שמעשה העבירה קל יותר אפשר שבית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. למותר להזכיר כי בחינת היחס בין התבחינים השונים תעשה רק מקום בו השתכנע בית המשפט כי סוג העבירה, בנסיבותיה מאפשר לוותר על הרשעה מבלי לפגוע בייחוד שיקולי הענישה ((ראו עפ"ג" (מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.2.2012); ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 26443-03-15 פבל גוטרמן ודניאל גורביץ נ' מדינת ישראל (21.6.2015)).

47. מבלי לקבוע מסמרות אני סבורה כי עבירות אלימות על רקע סכסוך דרכים אינן מתאימות לביטולה של הרשעה, בפרט כאשר נסיבות ביצוע העבירות בעלות חומרה יתרה, כבעניינו. עבירות מעין אלו כאמור הפכו לתופעה נפוצה ומדאיגה את כלל הציבור ויש בה לפגוע באופן קשה בתחושת המוגנות והביטחון. לכן מחויב בית המשפט בפסיקתו להעביר מסר ברור וחד משמעי לא רק לנאשמת שנותנת את הדין אלא לנאשמים רבים אחרים אשר עלולים לחטוא כשם שחטאה הנאשמת ולסבור שאפשר לפתור סכסוכים וקונפליקטים בדרכים אלימות.

48. עניינה של הנאשמת לא רק שאינו עובר את המשוכה ככל הנוגע לתנאי הראשון, הוא אף אינו עונה על התנאי השני. הנאשמת ילידת 1995 אמנם נורמטיבית, אם לשלושה ילדים ואין לחובתה הרשעות קודמות אך היא לא הוכיחה במידה הנדרשת כי ייגרם כתוצאה מההרשעה נזק מוחשי וקונקרטי להבדיל מקביעה כי ביצעה את העבירה.

49. הנאשמת החלה בעבודתה כפקחית במחלקת החניה בחודש ספטמבר 2018, מספר חודשים לאחר מכן ביצעה את העבירה בגינה נותנת את הדין כיום. אכן חלפו 3 שנים ממועד ביצוע העבירה ועד למועד גזר הדין אך בניגוד לטענת ההגנה לא הוגש כתב האישום בשיהוי וסד הזמנים אותו פירטה המאשימה עומד בהנחיות היועמ"ש והוראות החוק בעניין זה.

50. זאת ועוד, חרף הזיקה בין ביצוע העבירה לתפקידה של הנאשמת, לא ברור כלל ועיקר האם דווח המקרה

לנציבות שירות המדינה וגם לא נמסר כי דבר ניהול ההליך הפלילי במסגרתו הורשעה הנאשמת כבר לפני מספר חודשים דווח וממילא הנאשמת לא זומנה להתייצב בפני בית הדין למשמעת. לא רק שלא ננקטו נגד הנאשמת הליכים משמעתיים. אלא ההפך הוא הנכון. הנאשמת זכתה להערכה ולשבחים, ובחודש אוקטובר 2021 המליץ מנהל אגף החנייה על קידום. המלצה חמה זו התקבלה והפכה הנאשמת לעובדת קבועה מן המניין. הנאשמת הורשעה עוד בחודש מרץ 2022 וגם מאז לא ננקטו נגדה הליכים משמעתיים. ממכתב מטעם מנהל אגף החנייה אמנם עולה כי ככל ותורשע בדיון היא לא תוכל להמשיך ולעבוד במחלקת פיקוח חנייה אך אין משמעות הדבר כי תפוט מעבודתה (טענ/2).

51. ובהקשר זה למותר להפנות לחוק נציבות שירות המדינה הקובע כי את סמכויות העמדה לדין של עובדים בשירות המדינה כמו גם את האמצעים הנתונים לנציבות הרשאית לנקוט בהן באם יימצא כי נעברה עבירת משמעת, לרבות קנס, נזיפה וכיוצ"ב. שיקול הדעת שניתן בידי הנציבות לשימוש באמצעי המשמעת הוא רחב. וכידוע, פיטורין הוא בגדר אמצעי דרסטי שלא ננקט בקלות לבטח לא כאשר העבירה בוצעה שלא במסגרת התפקיד ובחלוף שנים רבות.

52. לזכות הנאשמת עומדים גם הודאתה במיוחס לה, חיסכון בשמיעת עדויות וחיסכון בזמן ציבורי. ואולם ועל אף שהנאשמת מבינה את הבעייתיות שבהתנהלותה כלפי המתלונן ומביעה צער, לא אוכל להעניק להודאה זו מלוא המשקל. זאת משום שבניגוד לשירות המבחן מצאתי כי נטילת האחריות אינה מלאה. ניכר כי הפרטים אותם מסרה הנאשמת לשירות המבחן עומדים בפער לעובדות כתב האישום המתוקן. בתוך כך תיארה הנאשמת כי גילתה בעיה ברכב ולכן עצרה את הרכב בתחנת האוטובוס ולפתע שמעה את נהג האוטובוס דופק על מכסה המנוע והיא נלחצה ממעשיו. בהמשך, כך סיפרה, לשירות המבחן, כי המתלונן החל מצלם אותה והיא בעקבותיו הוציאה את הטלפון שלה מכיסה ואז נהג האוטובוס הוא שיזם והחל באירוע כאשר "העיף לה את היד". כן תיארה כי התפרצה על המתלונן באלימות ונוצרה קטטה. בגישה מצמצמת זו נקטה נאשמת גם בדבריה האחרונים לבית המשפט וגם כאן השליכה את האחריות והאשם לפתחו של המתלונן. במובן זה ישנו הבדל בין הודאה לבין נטילת אחריות.

53. שירות המבחן אמנם העריך את רמת הסיכון לאלימות חוזרת כנמוכה ולא סבר כי ישנו צורך בהתערבות טיפולית במסגרת שירות המבחן. אך הערכה זו עומדת בפער לתוכנו של התסקיר, ממנו אפשר ללמוד כי התנהלותה הרגנית של הנאשמת היא לאורך השנים ובאה לידי ביטוי באופנים שונים ולבסוף גם בהתפרצות שהובילה לכתב האישום מושא גזר הדין. הנאשמת התנסתה בעבר בטיפול פסיכולוגי אך משום שהרגישה שהדבר אינו מסייע לה הפסיקה. לאחר מכן מצאה מזור בשימוש באלכוהול בנסיבות חברתיות ועם לידת בתה הבכורה מצאה כוחות להרגיע את עצמה, חדלה מבילויים ובחצי השנה האחרונה התחזקה מבחינה דתית. חרף כל אלו גם אליבא שירות המבחן יש צורך בטיפול בתחום הפוסט טראומה, תחום שאינו מטופל כיום וניכר כי רב הנסתר על הגלוי.

54. מהתסקיר ניכר כי השיקול המרכזי שעמד לנגד עיני שירות המבחן הוא החשש מפני פגיעה אפשרית במקור התעסוקה, בעוד שחומרת העבירה ותוצאותיה נדחקו לקרן פינה. נכון כי מדובר בשיקול רלבנטי וחשוב, ואולם זהו אינו שיקול יחיד, מרכזי או בלעדי ולבטח אין יתר שיקולי הענישה ובהם גמול והרתעה נסוגים מפניהם. למותר לציין כי השיקולים לאורם פועל שירות המבחן במלאכת גיבוש המלצותיו, אינם בהכרח חופפים באופן מלא למגוון השיקולים שבית המשפט נדרש לאזן ביניהם בגזירת העונש. המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה ואין באמור בה לכבול את ידי בית המשפט (ראו: רע"פ 1756/16 ימיני נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 11 (16.3.2016); רע"פ

10904/04 מיארה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.12.2004); רע"פ 6908/04 איבגי נ' מדינת ישראל (27.7.2004); ע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (14.11.2018); ע"פ 4472/16 עווד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.06.2016); ע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (5.8.2013).

55. להשלמת התמונה, אומר כי הפסיקה בעניין סוגיית הרשעה רבה ומגוונת. כפי שאפשר להיווכח מפסקי הדין שהציגה ההגנה אכן ישנם מקרים בהם בתי המשפט נמנעו מהרשעת נאשמים בעבירות מסוגים שונים דומות עפ"ג 62165-12-20 דניאל שמידט נ' מדינת ישראל (24.3.2021); תפ 63041-06-18 מדינת ישראל נ' גמא שבתאי (30.12.2020). ומנגד ישנם פסקי דין בהם בתי המשפט דחו עתירת ההגנה להימנע מהרשעה. לדוגמה: עפ"ג (מרכז) 25243-08-22 שחר פולשני נ' מדינת ישראל (4.12.2022); עפ"ג 12210-09-16 מדינת ישראל נ' דוד כהן (7.5.2017); עפ"ג 37109-08-17 מדינת ישראל נ' מתן הרצל (2.11.2017); תפ 21092-08-15 מדינת ישראל נ' דניאל חריזמן (14.2.2017); תפ 31052-09-15 מדינת ישראל נ' הרוש (15.10.2017); תפ 18767-03-17 מדינת ישראל נ' אמסלם (17.11.2018). מכל מקום, המקרים בהם נמנעו בתי המשפט מהרשעתם של נאשמים הם חריגים ולא מצאתי כי אפשר להקיש מהם לעניינה של הנאשמת. ואין צורך להזכיר, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית וכל מקרה נבחן לגופו תוך עריכת האיזונים המתאימים.

56. מהמקובץ עולה כי נסיבות ביצוע העבירה במקרה הנוכחי חמורות ומהיבטים רבים והן אינן מתאימות לביטולה של הרשעה ולא עלה בידי הנאשמת להוכיח כי הרשעה תפגע בעתידה המקצועי. על אף שאין בנסיבותיה האישיות הרבות של הנאשמת להצדיק הימנעות מהרשעה, הן תשמנה לקביעת העונש הראוי.

57. סוף דבר, מעשיה של הנאשמת ראויים לענישה ממשית שיהא בה להעביר לנאשמת ולאחרים מסר ברור לפיו מי שיכבד ידו על הזולת על רקע עניין פעוט של שימוש בדרך, עלול לשלם על כך בענישה ממשית ומוחשית. ואם מצאתי שלא למצות עם הנאשמת את הדין, הרי זה משום ההודאה, החיסכון בשמיעת עדותו של המתלונן, תפקודה התקין עד כה והפגיעה הצפויה בה ובמשפחתה מהשתת מאסר בדרך של עבודות שירות.

תוצאה

58. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות הדעת הממונה מיום 17.1.2023. הנאשמת תתייצב לריצוי עונש עבודות שירות במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של שב"ס ביום 15.3.2023.

הנאשמת מוזהרת כי עליה לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול וסמים, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריוח.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.

ד. ד. קנס בסך 750 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 10.4.2023.

ה. פיצוי בסך 3,600 ₪ לע.ת.1. הפיצוי ישולם ב- 6 תשלומים, התשלום הראשון ישולם עד ולא יאוחר מיום 10.4.2023 ויתר התשלומים ישולמו בכל 10 לכל חודש.

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ח' שבט תשפ"ג, 30 ינואר 2023, במעמד הצדדים.